

Трима царе, дошли отъ различни царства, вървѣха по поляната и тихо се разговаряха. Отстрана поплътя се движеха тѣхнитѣ натоварени съ дарове камили, водени отъ черни роби.

— Ще прѣминемъ и тоя хѣлмъ и тогава ще стигнемъ до яслата.

— Нали така ни казаха овчаритѣ?

— Така, така, — рече другиятъ.

— Не може да не е царъ тоя младенецъ. Когато видѣхъ звѣздата му, рекохъ си, че по-голѣмъ царъ едвали ще се роди нѣкога на земята.

— И скоро всички ще повѣрватъ, че наистина той е най-голѣмия царъ.

— Да, трѣбва! И живо и мъртво трѣбва да повѣрва.

Тогава царетѣ се сѣтиха, че само цвѣтята нѣма да могатъ да се порадоватъ на голѣмия царъ, и за това набраха голѣмъ букетъ, за да го поднесатъ на младенеца заедно съ дароветѣ си.

Когато стигнаха до яслата, маргаритката, метличето, ружицата и глухарчето потрепераха отъ ослѣпителната свѣтлина, която идѣше отъ дѣтенцето, послѣ ококориха очички и наведоха засрамено глави.

— Наистина то било слънцето!

Добри Немировъ.

